

Η ΟΣΙΑ

ΒΡΥΑΙΝΗ

Αὐγούστου λ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Βρυαίνης.

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετά τόν Προοιμακόν, τό Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δέ τό Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ. καί ψάλλομεν τά ἐξῆς Προσόμοια τῆς Ὁσίας:

Ἦχος πλ. β. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Βίον τόν ἰσάγγελον, ἐπιποθήσασα Μῆτερ, κόσμου τήν τερπνότητα, νουνεχώσ κατέλιπες θείῳ ἔρωτι, καί σεπτόν σκήνωμα, ὦφθης ἀπαθείας, ἐγκρατεία διαλάμπουσα, καί καθαρότητι, καί τῶν ἀρετῶν τῇ λαμπρότητι· Χριστῷ γάρ εὐηρέστησας, καί Ἀγγέλων γεγονόςας σύσκηνος, μεθ' ὧν ἐκδυσώπει, πανθαύμαστε Βρυαίνη ἐκτενώσ, πάσης ρυσθῆναι στενώσεως, τοὺς σέ μακαρίζοντας.

Πόνους τῆς ἀσκήσεως, ἐγκαρτερήσασα Μῆτερ, τήν ψυχὴν ἐλάμπρυνας, καί σαρκός ἐνέκρωσας, τά σκιρτήματα· θεϊκῷ φόβῳ γάρ, πάσας τὰς αἰσθήσεις, θεοφρόνως κυβερνήσασα, ἐχθροῦ κατήσχυνας, τὰς ἐπιβουλάς καί τὰ ἔνεδρα, καί ὦφθης ὀσιότητος, θεῖον ἀληθῶς ἐνδιαίτημα, ἐνδοξε Βρυαίνη, θεράπαινα γνησία τοῦ Χριστοῦ, ὃν ἐκδυσώπει δεόμεθα, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στήλην θεῶν πράξεων, τόν σόν ἐνάρετον βίον, καί τῆς πολιτείας σου, Μῆτερ τήν χρηστότητα καί σεμνότητα, ἀληθῶς ἔχουσαι, αἱ σεμναὶ χορεῖαι, ἀσκουμένων θείῳ Πνεύματι, πρὸς τελειότητα, καί πρὸς ἀρετῶν τῆς ἀκρότητα, ἀνάγονται καί ἄγονται, ὑπ' αὐτοῦ σ' ὡς παιδευόμεναι, Χριστῷ τῷ Σωτῆρι καί Κτίστη καί Θεῷ καί Βασιλεῖ· ὃν ἐκδυσώπει αἰοῖδιμε, ὑπέρ τῶν τιμώντων σε.

Προσόμοια Ἴτερα.

Ἦχος ε' Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐδωκας τῷ Κτίστη σου, βίον σεμνή ἀκηλίδωτον, καί ἀγάπης θερμότητα, ἀρετῶν ἀνάβασιν, καί περιουσίαν, ἐναρέτων ἄθλων, ἀνθ' ὧν ἀπέιληφας λαμπρῶς, τοῦ Παρακλήτου τήν θείαν ἔλλαμψιν, καί δήμοις συνηρίθμησαι, τοῖς τῶν Ὁσίων θεόπνευστε, μεθ' ὧν πρέσβευε πάντοτε, ὑπέρ τῶν εὐφημούντων σε.

Νοῦν καί τήν διάνοιαν, ὀλοσχερῶς ἀνεπτέρωσας, πρὸς Χριστόν τόν νυμφίον σου, ἐντεῦθεν εἰσδέδεξαι, αἴγλην ἀπαθείας, καί υἰοθεσίας, τῆς θεϊκῆς τὰς δωρεάς, Μῆτερ Βρυαῖνη θεομακάριστε· διό σου τό μνημόσυνον, τό ἱερόν ἑορτάζοντες, τόν Σωτήρα δοξάζομεν, τόν λαμπρῶς σε δοξάσαντα.

Ἄσβεστον ἐτήρησας, τήν σὴν λαμπάδα θεόληπτε, τῷ ἐλαίῳ τῶν πόνων σου· διό καί ἀνέδραμες, ἐν ἀγαλλιάσει, Ὁσία Βρυαῖνη, πρὸς τόν νυμφῶνα τῆς ζωῆς, ὅπου Ὁσίων πάντων συστήματα, μεθ' ὧν τῆς ὑπέρ ἔννοιαν, κατατροφῶσα λαμπρότητος, τόν Σωτήρα ἰκέτευε, ὑπέρ τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ.β.

Σήμερον ἡ σεπτὴ σου μνήμη ἐπέστη, ταῖς ἀκτίσι τῶν σῶν πράξεων, τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωταγοῦσα, Ὁσία Μῆτερ· σύ γάρ τῷ φωτί τοῦ Κυρίου πορευθεῖσα, τήν μέν τοῦ κόσμου ἀχλὺν ἀπόσω, τόν δέ προστάτην τοῦ σκότους, τῇ φωταυγεῖ σου ἀσκήσει καθεῖλες· διό καί ἡμεῖς, θεοπρεπῶς τιμῶντές σε ὡδαῖς εὐφήμοις βοῶμέν σοι· χαίροις ἢ τό ἀσθενές τῆς φύσεως ἀπορρίψασα, καί πρὸς ὑπέρ φύσιν ἀγῶνας, ἀνδρικῶς χωρήσασα· χαίροις τῶν ἀρετῶν λαμπηδῶν, ἢ τῶν παθῶν τόν ζόφον, φωτιστικῶς διαλύουσα· χαῖρε Μοναστριῶν καλλονή, Ἀσκητριῶν ὑπόδειγμα, καί ἀγγέλων συνόμιλε. Ἄλλ' ὦ Βρυαῖνη θεόφρον, μὴ παύσῃ Χριστῷ πρεσβεύουσα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μή μακαρίσει σε.....

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί
τά Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ. 1)

Δικαίων ψυχαί ἐν χειρί Θεοῦ, καί οὐ μή ἄψηται αὐτῶν
βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καί
ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καί ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία
σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καί γάρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐάν
κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καί ὀλίγα
παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν
αὐτούς, καί εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσόν ἐν
χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας
προσεδέξατο αὐτούς. Καί ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν
ἀναλάμπουσι, καί ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται.
Κρινοῦσιν ἔθνη, καί κρατήσουσι λαῶν, καί βασιλεύσει αὐτῶν
Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν
ἀλήθειαν, καί οἱ πιστοί ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις
καί ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς
αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ε. 5. στ. 1)

Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός
αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται
τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ
χειρός Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καί τῷ
βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τόν ζῆλον
αὐτοῦ, καί ὀπλοποιήσει τήν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν.
Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καί περιθήσεται κόρυθα,
κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα·
ὀξυνεῖ δέ ἀπότομον ὀργήν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ
ὁ κόσμος ἐπί τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες
ἀστραπῶν, καί ὡς ἀπό εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπί σκοπὸν
ἀλοῦνται, καί ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται
χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δέ

συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα
δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει
πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους
δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε
δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ
γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ
κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρά Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ. 7)

Δίκαιος, ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται.
Γῆρας γάρ τίμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέ-
τρηται. Πολιά δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως,
βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῶ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ
ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη
σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γάρ
φαιλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας
μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε
χρόνους μακρούς· ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ
τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δέ λαοί, ἰδόντες καὶ μὴ
νοήσαντες, μηδέ θέντες ἐπὶ διανοία τό τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ
ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς
αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα. Ἦχος α.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἐν τοῖς τῶν Ἀγίων σκηνώμασι,
Βρυαῖνη Θεόληπτε, τόν καλόν ἀγῶνα ἀνύσασα· σὺ γάρ θείῳ
πτερωθείσα ἔρωτι, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, ἐν
πλατυσμῶ καρδίας, θεοφρόνως ἐβάδισας, καὶ τὰς ἀτάκτους
πορείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ μηχανὰς ἀπεστένωσας. Καὶ νῦν τῶν
καμάτων δεχομένη τὰ γέρα, τὴν ὑπὲρ νοῦν τοῦ νομφίου σου
ἔλλαμψιν, καθορᾶς θεουμένη· αὐτῆς καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, ταῖς
θεοδέκτοις πρεσβείαις, Ὅσια ἐνδοξε.

Ὁ αὐτός.

Τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, πληρώσασα Μήτηρ, τῶν κατ' ἐπαγγελίαν δωρεῶν, δαψιλῶς ἠξιώθησ'· σαυτὴν γὰρ ἀπαρνησαμένη, σάρκα μὲν ἐσταύρωσας, τοῖς τοῦ κόσμου τερπνοῖς, τὴν δὲ ψυχὴν καθήλωσας, τῇ τοῦ Κυρίου ἀληθεῖ τερπνότητι· ὅθεν κατ' ἀξίαν πολιτευθεῖσα, τὴν τοῦ πόθου πλήρωσιν, θεουργικῶς ἐδρεψω, αἰτουμένη ἡμῖν τό θεῖον ἔλεος.

Ἦχος β.

Τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος Ὁσία, ὑπὲρ πᾶσαν τρυφήν γεηράν, ὀλοψύχως τὴν πράξιν στέρξασα, ἀπάσης ὑλικῆς σχέσεως ἐμφρόνως ἀπανέστησ'· μίαν γὰρ φροντίδα ἔσχηκας, τοῦ πληρῶσαι ἀκριβῶς, τοῦ Κυρίου τό θέλημα τό ἀγαθόν καί τέλειον· ἐνθεν κάθαρσιν ψυχῆς ἐπλούτησας, καί θεῖον φωτισμόν, καί τῆς θεϊκῆς υἰοθεσίας τὰ ὑπὲρ νοῦν ἀγαθὰ· ὧν καί ἡμᾶς τυχεῖν ἰκέτευε, Βρυαῖνη τρισμάκαρ, τοὺς πιστῶς τελούντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος γ.

Τόν θεοφιλῆ βίον σου, ὡς ὀλοκάρπωμα θεῖον, καί προσφορὰν τελείαν ὁ μισθαποδότης καί μεγαλόδωρος Χριστός, Ὁσία Μήτηρ, ὡς ἀληθῶς ἐδέξατο· σύ γὰρ Αὐτόν ὀλικῶς ἀγαπήσασα, δι' ἐγκρατείας συντόνου, καί προσευχῆς θεοειδοῦς, καί τῶν λοιπῶν κατ' ἀρετὴν ἀναβάσεων, συναφθῆναι τούτῳ ἔσπευσας, μηδέν τῶν φθαρτῶν προκρίνασα· διό τῆς ἄνω δόξης ἠξίωσαι, νικητικῶς κοσμηθεῖσα διαδήματι καί κάλλους αἰδίου, δεχομένη αἴγλην, δυσώπει Βρυαῖνη, δοθῆναι ἡμῖν φωτισμόν καί μέγα ἔλεος.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Θεόνυμφε Παρθένε, Ὑπερευλογημένη, ἡ Θεὸν τεκοῦσα ἐν σώματι, πάσης ἀνάγκης λύτρωσαι, καί πειρασμῶν καί θλίψεων, τοὺς προστρέχοντας πιστῶς τῇ ἀντιλήψει σου.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὴν δόξαν, ἐπιποθήσασα, τῶν ἐπιγείων πάντων, ἀπηρνήσω τὴν σχέσιν, καὶ ἄσαρκος καθάπερ μετὰ σαρκός, ἐβιώσω θεόληπτε· καὶ νῦν Ἄγγελοι συνοῦσα ἐν οὐρανοῖς, σὺν αὐτοῖς ἡμῶν μνημόνευε.

Στιχ: Ὑπομένων ὑπέμεινα τόν Κύριον...

Τῆς ἀπαθείας τόν πλοῦτον καρποφορήσασα, κατάκαρπος ἐλαία, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, ἐν οἴκῳ τοῦ Κυρίου Δαβιτικῶς, ἀγαθῶν Μήτηρ πράξεων, δι' ὧν ἐκτρέφεις καρδίας τε καὶ ψυχάς, τῶν τιμώντων σου τὴν κοίμησιν.

Στιχ: Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας....

Λαμπαδηφόρος εἰσήλθες εἰς τόν νυμφῶνα Χριστοῦ, ἐνθα χοροὶ Παρθένων, καὶ Ὁσίων τὰ στίφη, μεθ' ὧν τῶν σῶν καμάτων τὰς ἀμοιβάς, καρπουμένη ἰκέτευε, Μήτηρ Βρυαῖνη δωρήσασθαι ἰλασμόν, τῶν πταισμάτων τοῖς τιμῶσι σε.

Δόξα. Ἦχος δ.

Θεοπρεπῶς βιώσασα, ἐν ὁσιότητι καὶ διακοσύνῃ, τόν Θεόν ἐθεράπευσας, Βρυαῖνη Μήτηρ Ὁσία· τό γάρ χεῖρον τῶ κρείττονι, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς ὑπέταξας, καὶ σεαυτήν ναόν ἔμψυχον, καὶ κατοικητήριον θεῖον, Πατρός Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, ὡς ἀληθῶς ἀπειργάσω· ἐν σοὶ γάρ ἀνεπαύσατο, ὁ ἐν καθαραῖς ψυχαῖς οἰκῶν, ὁ καὶ διὰ σοῦ παρέχων, ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων.....

Νῦν ἀπολύεις, τό τρισάγιον, καὶ τό Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ.α. Τόν συνάναρχον Λόγον.

Ἀρετῶν πτερωθεῖσα ταῖς ἀναβάσεσι, τὴν τῶν Ἀγγέλων ἐμφρόνως ἐπολιτεύσω ζωὴν, καὶ καθεῖλες τοῦ ἐχθροῦ τὰ πανουργεύματα· ὅθεν τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ἀνεδείχθης κοινωνός Βρυαῖνη Ὁσία Μήτηρ· ὃν ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Χαίρε πύλη Κυρίου....

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετά τήν α. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῦ κόσμου τήν ἀχλύν, καταλείψασα Μήτηρ, φωτί τῷ νοητῷ, τήν ψυχὴν κατηυγάσθης, ὁσίως ἀσκήσασα, καί τά πάθη νεκρώσασα· ὅθεν μέτοχος, ζωῆς τῆς ἄνω ἐγένου, ἔνθα πρέσβευε Χριστῷ ἀπαύστως Βρυαίνη, ὑπέρ τῶν τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Θεόν ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα Παρθένε, ἐκύησας αὐτόν, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, δι' οἶκτον ἀμέτρητον, τόν Ἀδάμ ἀναπλάττοντα. Ὅν ἰκέτευε, φωτός ἀκτίνά μοι δοῦναι, καί μετάνοιαν, εἰλικρινῆ τῇ ψυχῇ μου, καί σῶσόν με Ἄχραντε.

Μετά τήν β. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καθαρθεῖσα τῶν παθῶν, δι' ἐμμελείας ἀρετῶν, εἰσεδέξω προφανῶς, ἐν τῇ καρδίᾳ σου σεμνή, τοῦ Παρακλήτου τήν χάριν τήν φωτοφόρον· ἐντεύθεν τοῦ ἐχθροῦ, τό θράσος ἤμβλυνας, καί ὤφθης τοῦ Χριστοῦ, σεπτῆ θεράπαινα, ἀκεραιότητι τρόπων καί ἤθεσι, παιδρυνομένη τοῖς κρείττοσιν. Ἄλλ' ὦ Βρυαίνη, Ὅσια Μήτηρ, ὑπέρ ἡμῶν Χριστόν ἰκέτευε.

Θεοτοκίον.

Ἐν γαστρὶ σου χωρητός, ὁ Ὑπερούσιος Θεός, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, γεγεννημένος ἀληθῶς, Υἱός σου ὤφθη μείνας ὃ ἦν ὡς ἠυδόκησεν· σάρκα γάρ ἐκ σοῦ, ἀτρέπτως εἴληφε, διπλοῦς δέ τοῖς ἐν γῆ, Θεός καί ἄνθρωπος, ἐπιφανεῖς καθωράθη καί ἔσωσεν· ἐκ τῆς κατάρας τόν ἄνθρωπον· διό σε Κόρη, ὑμνολογοῦμεν, ὡς σωτηρίας ἡμῶν εἰσοδον.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ. Τήν Σοφίαν καί Λόγον.

Πολιτεία ἀμέμπτω καί καθαρᾷ, καί ἀγῶσιν Ὅσια πνευματικοῖς, ἐνθέως ἐμπρέψασα, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσασα, τάς μηχανάς καί δόλους, καί πᾶσαν ἐπίνοιαν, παρά Χριστοῦ ἐδέξω, τῆς νίκης τόν στέφανον· ὅθεν καί τῆς δόξης, τῆς αὐτοῦ ἐντροφῶσα, Ὅσιων συμμετοχος, καί Ἀγγέλων συνόμιλος, ὧ Βρυαῖνη γεγένησαι· μεθ' ὧν αἰεὶ δυσώπει σεμνή, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἡμῶν σωτηρίας τήν ἀπαρχήν, τόν περίβλεπτον θρόνον τοῦ Ἰησοῦ, λειμῶνα τόν εὖοσμον, δωρημάτων τοῦ Πνεύματος, τήν ἀνωτέραν πάντων, καί πάσης τῆς κτίσεως, τό τῶν ἀμαρτανόντων, θερμόν ἱλαστήριον, ὕμνοις πανευσήμοις, τήν Ἀγνή Θεοτόκον, ὑμνήσωμεν λέγοντες, χαῖρε κόσμου διάσωσμα, Μαριάμ παντευλόγητε· χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρά θλιβομένων μέγα παραμύθιον· χαῖρε φῶς τῆς ψυχῆς μου, καί θεία παράκλησις.

Τό α. ἀντίφωνον τοῦ δ. ἤχου καί τό Προκείμενον.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τόν Κύριον...

Στιχ: Καί ἔστησεν ἐπὶ πέτραν...

Εὐαγγέλιον τῆς γ. Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

Ὁ Ν. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας...

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος β.

Στιχ: Ἐλέησόν με ὁ Θεός....

Ἀσκητικῶς Κυρίῳ δουλεύσασα, καί δόκιμος φανεῖσα αὐτῷ, ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ κρείττονος, τό δηνάριον τῆς ἄνω βασιλείας, ἐν τέλει τῶν ἀγῶνων, ἀξίως εἴληφας Μητὲρ· διό μὴ

παύση μνημονεύουσα τῶν μεμνημένων σου Βρυαίνη, ὡς ἂν εὐρωμεν χάριν καὶ ἔλεος εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Εἶτα οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου τοῦ Προδρόμου καὶ τῆς Ὁσίας οὐ ἢ ἀκροστιχίς:

Βρυαίνη δωρήματα κρείττονα βρύει. Γερασίμου.

ᾠδὴ α. Ἦχος πλ.δ Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Βεβαρημένην Λόγε τὴν συνείδησιν, ἔχων τοῖς πάθεσι, τῇ σῆ εὐσπλαγχνία προσπίπτω δεόμενος· οἰκτείρησόν με Κύριε, ταῖς εὐχαῖς τῆς Βρυαίνης, τῆς ἱερῶς δοξασάσης σε, ὕμνον ταύτη θεῖον ἔξαδοντα.

Ρῆσεις τὰς θείας ἐκπληροῦσα πάνσεμνε, κόσμον κατέλιπες, καὶ τῷ Ζωοδότῃ Λόγῳ ἠκολούθησας, καὶ τῆς σαρκὸς τό φρόνημα, θανατώσασα Μῆτερ, ἀσκητικοῖς ἀγωνίσμασι, πρὸς ζωὴν μετέστης αἰώνιον.

Ὑπὸ τῆς θείας ἐλλαμφεῖσα χάριτος, Βρυαίνη ἔνδοξε, θεῶν χαρισμάτων, σκευὸς ἐχρημάτισας, τὸν νοῦν ἀποκαθάρασα, νοημάτων προσύλων, τῇ πρὸς τὰ κρείττονα νεύσει σου· ὅθεν δόξης θείας ἠξίωσαι.

Ἀγγελικῆς διαγωγῆς τὰς χάριτας, καρποφοροῦσα σεμνή, ἀρετῶν ἁγίων καὶ ἐνθέων πράξεων, ὡς ἀληθῶς κατάκαρπος, ἀνεδείχθης ἐλαία, καὶ τῷ ἐλαίῳ τῶν πόνων σου, ἡμῶν ἰλαρύνεις τὰ πρόσωπα.

Θεοτοκίον.

Ίασαι Κόρη τὴν ψυχὴν μου πάθεσι, νοσοῦσαν τοῖς χαλεποῖς, καὶ τὰ τῆς σαρκὸς μου, παῦσον ἀρρωστήματα, τὸν νοῦν μου δέ καταύγασον, μετανοίας ἀκτῖσι, καὶ τῷ Χριστῷ με οἰκείωσαι, ταῖς σαῖς μητρικαῖς παρακλήσεσι.

ᾠδὴ γ. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νομίμως ἤσκησας σεμνή, τῷ νόμῳ ὑποκλιθεῖσα, τοῦ Σωτῆρος προθυμία συντόνω, καὶ νομίμως ἐκ Θεοῦ, ἐστεφανώθης πάνσεμνε, δικαιοσύνης στέφει, Βρυαίνη Μῆτερ αἰοίδιμε.

Ἡ καθαρά σου βιοτή, καθαρωτάτην σε νύμφην, καί
λαμπρῶς πεποικιλμένην Ὅσια, ἀρετῶν ταῖς καλλοναῖς, τῷ
Ζωοδότη ἔδειξε, Βρυαῖνη μακαρία, Μοναστριῶν ἐγκαλλώπισμα.

Δόξης ἐρώσα ἀληθοῦς, τό ὑψηλόν ἐν ἀνθρώποις,
ἐβδελύξω οὐρανόφρονι γνώμη, τήν πτωχείαν τοῦ Χριστοῦ, καί
τήν πολλήν ταπείνωσιν, μιμησαμένη Μήτηρ· διό ἀξίως
ἀνούψωσαι.

Ὡσπερ ἀμνάς θεοειδής, τῇ τοῦ ἀμνοῦ καί ποιμένος,
ἀκλινῶς ἀκολουθοῦσα κελεύσει, ποῦ ποιμαίνεις, πρὸς αὐτόν,
ἐβόας ὧ νυμφίε μου; ποῦ δέ κοιτάζεις Λόγε; τήν σὴν φωνήν μοι
ἀκούτισον.

Θεοτοκίον.

Ράβδος θεόβλαστος σύ εἶ, ἀνθηφοροῦσα Παρθένε, τῆς
ζωῆς τό εὐωδέστατον ἄνθος, Ἰησοῦν τόν Λυτρωτήν, ἡμᾶς
εὐωδιάσαντα, τῶν ἑαυτοῦ χαρίτων, ταῖς μυστικαῖς διαδόσεσι.

Κάθισμα. Ἦχος δ. Ταχύ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει ἐμάρανας, τὰς τῆς σαρκὸς ἡδονὰς καί πάσας
ἀπήμβλυνας, τὰς τοῦ ἐχθροῦ μηχανάς, Βρυαῖνη θεόσοφε·
ἐλαμψας ἀπαθείας, μυστιακαῖς λαμπηδόσιν· ἔλυσας παθημάτων
σκοτομήνην Ὅσια. Καί νῦν Χριστόν δυσώπει, ὑπὲρ τῶν
τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Ἀσπύρως συνέλαβες, τόν τοῦ Παντός Ποιητήν,
ἀφθόρως δέ τέτοκας, τοῦτον Ἀγνή ἐν σαρκί, Παρθένε
Πανάμωμε· ὅθεν σε σωτηρίας, ἀπαρχήν καί κρηπίδα, ἔχοντες
Θεοτόκε, διά σοῦ τῆς μελλούσης, ἐλπίζομεν ἐπιτυχεῖν, δόξης
καί λαμπρότητος.

Ὡδή δ. Σύ μου ἰσχύς.

Ἦρθης σεμνή, πρὸς ἀπαθείας ἀκρόρειαν, διά βίου,
Μήτηρ καθαρότητος, καί ἀναβάσεων ἱερῶν, καί θεοφανείας,
τῆς ὑπὲρ λόγον ἠξίωσαι· ἐντεῦθεν μακαρία, γενομένη Βρυαῖνη,
μακαρίων τοῖς δήμοις ἠρίθμησαι.

Μόνον Χριστοῦ, τό θεῖον κάλλος ποθήσασα, καί τῆς
τούτου, δόξης καί λαμπρότητος, ἐφιεμένη ἐπιτυχεῖν, τά τοῦ
κόσμου κάλλη, οἷα φθαρτά καταλέλοιπας, καί βίον τῶν Ἄγγε-
λων, ὑπελθοῦσα Βρυαῖνη, τήν ἰσάγγελον εὖρες φαιδρότητα.

Ἀσκητικῶς, τόν πονηρόν κατεπάλαισας, ἀσθενεία,
φύσεως πανεύφημε, καί καθελοῦσα τοῦτον εἰς γῆν, ταῖς
ἀνδραγαθίαις, ταῖς θαυμασταῖς καί τῇ χάριτι, τῆς ἄνωθεν
προνοίας, νικηφόρος κραυγάζεις· τῇ δυνάμει σου δόξα
φιλόανθρωπε.

Τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐπιτυχοῦσα ἐλλάμψεως, καί Ἁγίων,
πάντων ἰσοστάσιος, γεγεννημένη περιφανῶς, Βρυαῖνη Ὁσία αἰεὶ
δυσώπει δεόμεθα, ἡμᾶς καραυγασθῆναι, θείας δόξης τῇ αἴγλη,
καί τῆς ἄνω τυχεῖν ὠραιότητος.

Θεοτοκίον.

Ἄνευ σποράς, τόν Ζωοδότην συνέλαβες, καί τεκοῦσα,
τοῦτον ἀειπάρθετος, εἰσαεὶ μένεις ὡς ἀληθῶς, Πάναγνε Παρθέ-
νε, τῶν Προφητῶν περιήχημα· διό κάμου τὰς φρένας, καί τόν
νοῦν καί τό σῶμα, νῦν καθάγισον Κόρη καί σῶσον με.

Ὡδή ε. Ἴνα τί με ἀπόσω;

Κοσμικῶν νοημάτων, καί χαμαιπετῶν ὑλικῶν τε
ἐμφάσεων, τόν σόν νοῦν Ὁσία, ἀρετῶν ἐμμελεῖα καθάρασα,
φωτισμοῦ ἀῦλου, καί ἐννοιῶν τῶν σοφωτάτων, πεπλησμένον
Βρυαῖνη ἀνέδειξας.

Ραντισμῶ σῶν ἰδρώτων, καί τοῖς τῶν δακρῶν σου
ρεῖθροις θεόληπτε, τῆς ψυχῆς τόν ρύπον, καί παθῶν τήν
σπιλάδα ἀπέπλυνας, καί καθαρωτάτη, νύμφη ἐδείχθης τοῦ
Σωτήρος, κοσμουμένη ἀσκήσεως χάρισι.

Ἐντολῶν τῶν ἁγίων, καί τῶν ἱερῶν προσταγμάτων τοῦ
Κτίσαντος, πληρωτῆς ἐδείχθης, τῇ ὀσίᾳ Βρυαῖνη ἀσκήσει σου·
ᾧθεν κληρονόμος, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας, ἐπαξίως ἐγένου
αἰοιδίμε.

Θεοτοκίον.

Ἰλαστήριον θεῖον, τῶν ἁμαρτανόντων ἐδείχθης
Πανύμνητε· τῇ γάρ χάριτί σου, οἱ προστρέχοντες πίστει

λαμβάνουσιν, ἄφειν παισμάτων, καὶ σεσωσμένοι τῷ Υἱῷ σου,
μητρικῇ σου πρεσβείᾳ προσάγονται.

Ὡδή στ. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τά πάθη τὰ τῆς σαρκός, τῷ λογισμῷ ὑποτάξασα,
σκεῦος ἐδείχθης φωτός, Βρυαῖνη πανθαύμαστε, ἀπαθεία
λάμπουσα, καὶ ζωῆς ἀμέμπτου, τοῖς ἐνθέοις προτερήμασι.

Τὴν τρίβον τῶν ἀρετῶν, ἀσκητικῶς διανύσασα,
λαμπαδηφόρος σεμνή, νυμφώνα πρὸς ἄφθαρτον, καὶ ζωὴν
αἰώνιον, ἐχώρησας Μήτηρ, θεουμένη κατὰ μέθεξιν.

Ὁ βίος σου εὐαγῆς, ὁ τρόπος δὲ ἐνθεώτατος, ἡ τελευτὴ
δέ σεπτῇ, Ὅσια γεγένηται. Θεῷ γὰρ ἀνέδραμες, Βρυαῖνη
θεόφρον, θείας δόξης ἀπολαύουσα.

Θεοτοκίον.

Ναμάτων ζωοποιῶν, πηγὴ πολύρρυτος Δέσποινα,
ὑπάρχουσα ἀληθῶς, τὴν ψυχὴν μου πότισον, αὐχμῶσαν τοῖς
πάθεσι, ζωῆς θείας ρεῖθροις, καὶ σταγόσι τῆς σῆς χάριτος.

Κοντάκιον. Ἦχος β. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ἀσκητικῶς τὴν ζωὴν διανύσασα, Ἀγγελικῆς ἠξιώθης
λαμπρότητος, Βρυαῖνη Ὅσια πανθαύμαστε, Μοναστριῶν ἱερόν
ἐγκαλλώπισμα. διό σου τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Ὁ Οἶκος.

Τόν ζυγόν τοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἄρασα, τῶν Ἀγγέλων
τόν βίον ἐπόθησας, καὶ σαυτὴν τῶν παθῶν ἐκκαθάρασα, ἱερόν
ἀνεδείχθης κειμήλιον. ἡ γὰρ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐν σοὶ
ἐπανεπαύσατο, καὶ θείων δωρημάτων τὴν κοινωνίαν σοὶ
ἐδωρήσατο. καὶ νῦν μετ' Ἀγγέλων χορεύουσα, καὶ τῆς θείας
ἀγαλλιάσεως ἀπολαύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ Χριστόν ἰκέτευε,
Βρυαῖνη μακαρία, ἵνα σου τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν .

Τῆ λ. τοῦ αὐτοῦ Μηνός, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρός
ἡμῶν Βρυαίνης.

Στίχ: Ἐκ γῆς Βρυαίνη χαρίτων θεία βρύσις
Μετωχετεύθη ζῶσαν εἰς πηγὴν ἄνω.

Βρυαίνη τριακοστῆ ἐν ἀστερόεντι πόλῳ ἔβη.

Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον καὶ
σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἄγιων λαμπρότητας, κατηξιώθης οἰκῆσαι πάνσεμνε,
ἀγιότητι βίου, καὶ πολιτείας θείας σεμνότητι, κεκοσμημένη καὶ
πόθῳ κραυγάζουσα· εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Βαδίσασα ἐνδοξε, τὴν τεθλιμμένην καὶ στενὴν τρίβον
σοφῶς, πρὸς εὐρύχωρον πλάτος, τοῦ Παραδείσου χαίρουσα
ἔφθασας, ἐνθα χορεύουσα ψάλλεις τῷ Κτίστῃ σου· εὐλογητός ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρυσθῆναι ἰκέτευσ, πάσης ἀνάγκης καὶ περιστάσεως,
καὶ ποικίλων κινδύνων, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν θεῖαν μνήμην
σου, καὶ ἐκβοῶντας Βρυαίνη ἐκάστοτε· εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐψώσασα πάνσεμνε, ἐκ τῶν γῆινων τὴν σὴν διάνοιαν,
θεωρία αὐλῶ, τῷ θείῳ κάλλει τῷ τοῦ νυμφίου σου, οὐ καὶ
τρυφῶσα Βρυαίνη ἐκραύγαζες· εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐλέους τὴν ἄβυσσον, κυφορήσασα μετὰ σώματος,
τόν Ὑπέρθεον Λόγον, ἐλέησόν με Κόρη καὶ οἰκτεῖρον, καὶ ἐκ
βυθοῦ τῶν κακῶν με ἀνάγαγε, καὶ ἴθυνόν με Ἀγνή, πρὸς
μετανοίας ὁδόν.

Ὡδὴ η. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ἱερωτάτην ἤνυσας, πολιτείαν θεόπνευστε, τὴν
καθαρωτάτην ἀρετὴν ἀσκήσασα· ἐντεῦθεν κατείληφας, τῶν

ὄρεκτῶν τό ἔσχατον, τῆς ἀγαθαρχίας, τήν πηγὴν πανολβία,
βοῶσα σὺν Ἀγγέλοις· ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε,
Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γνώμην στερρὰν ἀνέλαβες, καὶ γενναίως κατέβαλες,
τόν ἀνθρωποκτόνον, καὶ ἀρχαῖον δράκοντα, τοῖς σοῖς
ἀγωνίσμασι, καὶ νοητοῖς παλαίσμασι, καὶ διακιοσύνης,
κοσμηθεῖσα τῷ στέφει, βοᾷς σὺν τοῖς Ἀγγέλοις· ἱερεῖς
εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔργοις φωτός διέλαμψας, καὶ πρὸς φῶς ἐξεδήμησας,
τό τῆς ἀφθαρσίας τήν λαμπάδα ἄσβεστον, Βρυαῖνη θεόληπτε,
τήν τῆς ψυχῆς τηρήσασα· νῦν δέ τῷ φωτί τοῦ Παρακλήτου
φωτίζεις, τοὺς πίστει ἐκβοῶντας· ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός
ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ροῦς με παθῶν τόν δειλαιοῦν, κατακλύζει ἐκάστοτε, καὶ
ἀτοπωτάτων ἐννοιῶν οἱ χειμαρροί, δεινῶς με χειμάζουσιν· ἀλλά
τῇ σῇ χρηστότητι, πόθῳ καταφεύγω, καὶ βοῶ σοι Ὅσια· τῆς
τούτων με βιαίας, ἀπολύτρωσαι ρύμης, καὶ ἴθυνόν με Μῆτερ,
πρὸς ὄρμον ἀπαθείας.

Θεοτοκίον.

Ἀδιαφθόρως τέτοκας, τόν τῶν ὅλων Δεσπόζοντα,
Κεχαριτωμένη Κόρη Παντευλόγητε, φθορᾶς ἐκλυτρούμενον, τόν
πεπτωκότα ἄνθρωπον· ὅθεν μοι φθαρέντα μεθοδεῖαις τοῦ
πλάνου, ἐκκάθαρον Παρθένε, καὶ στήσόν μου τοὺς πόδας, πρὸς
πέτραν μετανοίας, καὶ βάσιν σωτηρίας.

Ὡδή θ. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Σωφρόνως σου ἀνύσασα τήν ζωὴν, καὶ ὁσίως Χριστόν
μεγαλύνασα, τῆς παρ' αὐτοῦ, δόξης καὶ εὐκλείας θεουργικῆς,
περιφανῶς ἠξίωσαι, Μῆτερ μετὰ τέλος τό ἱερόν,
ἀνακκεκαλυμμένως, τρυφῶσα μακαρία, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν
ἐλλάμψεων.

Ἰλύος λυτρωθεῖσα τῆς τῶν παθῶν, ἀπαθείας στολήν
τήν ὑπέρλαμπρον, καὶ τό φαιδρόν, σωτηρίου ἔνδυμα ἀληθῶς
ἐνδυσασμένη πάνσεμνε, χαίρουσα μετέστης πρὸς νοητούς,
νυμφῶνας πανολβία, ἔνθα τρυφῆς χειμάρρους, καὶ εὐφροσύνη ἡ
ἄϊδιος.

Μονάς καταλαβοῦσα φωτοειδεῖς, Ἀσωμάτων ὀρᾶς τὰς
λαμπρότητας, καὶ τοῖς χοροῖς συναριθμουμένη τῶν Ἀσκητῶν,
καμάτων σου τὰ ἔπαθλα, δρέπη κοινωνοῦσα τῆς ὑπέρ νοῦν,
χαρᾶς ἀδιαδόχου, τῆς θείας βασιλείας, καὶ αἰωνίου ὠραιότητος.

Ὁ βίος σου ἐξέλαμψεν ὡς ἀκτίς, καὶ τοῦ σκότους τόν
ἄρχοντα ἤσχυνε, Μῆτερ σεμνή, οὐ καμέ ἀπάλλαξον τῆς ὀρμῆς,
καὶ συνηθείας ρῦσαί με, Ὅσια καὶ ἐξεως πονηρᾶς, καὶ δέξαι
μου τόν ὕμνον, ἀνάγνων ἐκ χειλέων, οἷά περ δῶρον εὐτελέ-
στατον.

Θεοτοκίον.

Υψίστου ἐνδιαίτημα λογικόν, ἀλογίας παθῶν
ἀκαθάρτων με, καὶ πονηρῶν, λόγων καὶ προλήψεων καὶ ἐθῶν,
ἀπάλλαξον καὶ σῶσόν με, Κεχαριτωμένη Μῆτερ Ἄγνη, καὶ
δεῖξόν με Παρθένε, μονὴν καὶ ναόν ἔμπνου, τοῦ ἐκ νηδύος σου
ἐκλάμψαντος.

Ἐξαποστειλάρια. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀσκητικῶς βιώσασα, Βρυαῖνη παμμακάριστε, τῆς τοῦ
Χριστοῦ φωταυγείας, καὶ βασιλείας ἀλήκτου, ἠξίωσαι
πανεύφημε, ἐν ἧ ἡμῶν μνημόνευε, τῶν πόθῳ μεμνημένων σου,
καὶ ἐκτελούντων Ὅσια, τὴν μνήμην σου τὴν ἁγίαν.

Θεοτοκίον.

Ἄγγελικοί διάκοσμοι, τῇ ὑπέρ λόγον δόξῃ σου,
παρίστανται μετὰ δέους, καὶ ἐκβοῶσί σοι Κόρη· χαῖρε Παρθένε
Ἄχραντε, ἀπάντων ὑπερέχουσα· διό καὶ ἡμεῖς Δέσποινα, οἱ
χοϊκοὶ ἀνυμνοῦμεν, τὰ θεῖά σου μεγαλεῖα.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν στίχους δ. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια:

Ἦχος πλ. δ. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μῆτερ Βρυαῖνη θεόληπτε, θεῖα ἀγάπη τόν νοῦν,
λαμπρυνθεῖσα κατέλιπες, κοσμικὴν τερπνότητα, καὶ τρυφήν τὴν

ἐπίκηρον, καὶ ἀνενδότως κατηκολούθησας, τοῖς τοῦ Σωτῆρος
θείοις ἐντάλμασιν· ὧ τῆς ἀσκήσεως, τῆς στερρᾶς σου ἐνδοξε!
δι' ἧς ἐχθροῦ, τὴν ὀφρὺν κατέβαλες, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Μήτηρ Βρυαῖνη θεόσοφε, τῶν ἀρετῶν τὴν ὁδόν,
ἀκλινῶς διανύσασα, καὶ Χριστῷ δουλεύσασα, ἐγκρατείας τοῖς
σκάμμασι, τῶν σῶν ἀγῶνων τὴν ἀνταπόδοσιν, καὶ τῶν
καμάτων τό θεῖον ἔπαθλον, χαίρουσα εἴληφας, πρὸς Χριστοῦ
πανεύφημε, καὶ τῶν χορῶν, ὤφθης συναρίθμιος, τῶν ἄνω
τάξεων.

Μήτηρ Βρυαῖνη πανένδοξε, τῆς εὐδοξίας Χριστοῦ, καὶ
λαμπρᾶς ὠραιότητος, καὶ τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, ζωηφόρου
ἐλλάμψεως, νῦν ἐντρυφῶσα καὶ ἀπολαύουσα, καὶ θεουμένη
θείαις μεθέξεσι, πρέσβευε πάντοτε, πάσης βλάβης ρύεσθαι, καὶ
πειρασμῶν, τοὺς πανηγυρίζοντας, τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Μήτηρ Βρυαῖνη αἰοίδιμε, τῆς αἰδίου ζωῆς, κληρονόμος
καὶ μέτοχος, γενομένη πάντιμε, ὡς ἀμέμπτως βιώσασα, καὶ
ταῖς αὐλοῖς συνοῦσα τάξεσι, καὶ τῶν Ὁσίων ταῖς ὀμηγύρεσι,
πρέσβευε πάντοτε, σὺν αὐτοῖς δεόμεθα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ὠδαῖς
καὶ ᾠμασιν, ὑμνολογούντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ.δ.

Εἰλικρινῶς ποθήσασα, τὴν ἐν πνεύματι ζωὴν,
ἀσκητικῶς ἠκολούθησας, τῷ Ζωοδότῃ Λόγῳ Μήτηρ· τῶν
ἐντολῶν γὰρ αὐτοῦ, ἐργάτης δόκιμος ἐδείχθης, τό γεηρόν
φρόνημα, πόρρω ἀπορρίψασα, δι' ἀρετῶν ἐμμελείας, καὶ
συντόνου σπουδῆς. Καὶ νῦν ἐν τῷ νυμφῶνι τῆς χαρᾶς, ἀγαλλομέ
νη καὶ χαίρουσα, Βρυαῖνη Ὁσία, Χριστόν καθικέτευε, ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι.....

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛῆ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΣΙΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τά τυπικά, οί Μακαρισμοί, καί ἐκ τοῦ κανόνος τῆς Ὁσίας ἤ γ. καί στ. ῶδη.

Ἀπόστολος.

Προκείμενον:

Ὑπομένων ὑπέμεινα τόν Κύριον.....

Στιχ: Καί ἔστησεν ἐπί πέτραν τούς πόδας μου.

Καθολικῆς α. Ἐπιστολῆς Πέτρου τό Ἀνάγνωσμα.
Ἀδελφοί ταπεινώθητε ὑπό τήν κραταιάν...

Ζήτει τῇ 25ῃ Ἀπριλίου.

Εὐαγγέλιον τῶν δέκα Παρθένων.

Ζήτει τῷ ιζ. Σαββάτῳ Ματθαίου.

Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον...

Μεγαλυνάριον.

Δόξης ἀπολαύουσα θεϊκῆς, Ὁσία Βρυαῖνη, ὡς
θεράπαινα τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ἀπαύστως, τῷ Ζωοδότῃ
Λόγῳ, ὑπέρ τῶν εὐφημούντων τήν πολιτείαν σου.

Δίστιχον.

Δίδου μοι θεόπνευστε χάριν Βρυαῖνη
Γερασίμῳ μέλψαντι σὴν πολιτείαν.